

Αυτό που συμβαίνει είναι τόσο όμορφο. Δύο εβδομάδες έχουν περάσει από τον ξεσηκωμό που μας επέτρεψε να αποτινάξουμε το φόβο, την αδιαφορία και την απογοήτευση του να ζούμε κάτω από τη δικτατορία του χρήματος, και να ξανασυναντηθούμε ως άνθρωποι πέρα από όλες τις ταυτότητες που μας κρατούσαν χωρισμένους.

Η εξέγερση και η αυθόρμητη γενίκευσή της από την αρχή εξέφρασε έμπρακτα την κριτική για τον καπιταλιστικό τρόπο ζωής με την απαλλοτρίωση και την καταστροφή των συμβόλων του καπιταλισμού και του κράτους (σούπερ-μάρκετ, φαρμακεία, τράπεζες, αστυνομικά τμήματα, δημαρχεία κ.α.). Τα αιτήματα είναι πάρα πολλά, τόσα πολλά που όλοι καταλαβαίνουμε ότι εδώ χρειάζεται μια δομική αλλαγή. Στους δρόμους ακούγεται: «Τίποτα πια δεν θα είναι το ίδιο». Η επιθυμία όλων για ζωή έχει ξαναγεννηθεί μέσα στην περιπέτεια του αντισυστημικού αγώνα.

Η επισφάλεια που βιώνουμε σε αυτόν τον τόπο και ενάντια στην οποία ξεχύνεται ορμητικό αυτό το κίνημα δεν είναι προϊόν των μέτρων λιτότητας -εδώ ποτέ δεν υπήρξε κράτος- πρόνοιας- αλλά αποτέλεσμα της αρπαγής από τα χέρια του κράτους και του κεφαλαίου. Η Χιλή, όπως θα ξέρεις σίγουρα, είναι λίκνο του νεοφλιευθερισμού. Ο δικτάτορας Πινοσέτ τα

Ξεπούλησε όλα: το νερό, την υγεία, τις συντάξεις, την εκπαίδευση, τους δρόμους, τη θάλασσα κ.λπ. Και η δημοκρατία που ήρθε αργότερα εδραίωσε αυτό το κοινωνικό και οικονομικό σύστημα.

Αλλά παρά τις συνεχείς ταπεινώσεις και κακοποιήσεις στα χέρια πολιτικών και επιχειρηματιών, η συνείδηση όλων μας έχει ακονιστεί. Ένα από τα συνθήματα της εξέγερσης είναι: «**Δεν είναι 30 πέσος** [η αύξηση του εισιτηρίου του μετρό που πυροδότησε αυτόν τον ξεσηκωμό ήταν 30 πέσος, δηλαδή 4%] **είναι 30 χρόνια**», αναφορά στα χρόνια της «μετάβασης στη δημοκρατία» [το 1989 εκλέχθηκε για πρώτη φορά πρόεδρος μετά τη δικτατορία]. Αυτή η φράση —που οι *maruche* την έχουν κάνει δική τους λέγοντας «δεν είναι 30 πέσος είναι πάνω από 500 χρόνια»— εκφράζει τη συνείδηση ότι η δικτατορία του Πινοσέτ και το δημοκρατικό καθεστώς αντιστοιχούν στις δύο όψεις της δικτατορίας του κεφαλαίου στην οποία το κράτος, και οι πολιτικοί και οι ειδικοί που συνωστίζονται γύρω του, δεν είναι παρά απλοί εκτελεστές.

Γι' αυτό τον λόγο, ένα άλλο χαρακτηριστικό αυτού του κινήματος είναι η πλήρης απουσία πολιτικών κομμάτων. Αν και όσοι προσπαθούν να το υποβαθμίσουν φτάνουν να λένε γελοιοότητες ότι δήθεν η Ρωσία, η Βενεζουέλα ή η Κούβα μας δίνουν εντολές μέσω της τοπικής αριστεράς, το βέβαιο είναι ότι στις πορείες διαμαρτυρίας υπάρχουν μόνο σημαίες της Χιλής, σημαίες των ιθαγενών λαών και σημαίες ποδοσφαιρικών ομάδων. Ακόμη και στην κυβέρνηση προσπαθούν απεγνωσμένα να κατασκευάσουν τους εκπροσώπους του κινήματος, τις εξουσιοδοτημένες φωνές με τις οποίες θα μπορούν να διαπραγματευτούν. Ψάχνουν στις συνδικαλιστικές και κοινωνικές οργανώσεις, καλούν συνελεύσεις πολιτών. Μέχρι τώρα κανείς δεν τόλμησε να αναλάβει αυτόν τον ρόλο. Η μαζικότητα και η ποικιλομορφία αυτού του κινήματος είναι αντίδοτο σε κάθε προσπάθεια αφομοίωσης από μεριάς του κράτους.

Ήδη μετράμε περισσότερους από 4.000 συλληφθέντες (ανάμεσα σε αυτούς πάνω από 400 είναι παιδιά και ανήλικοι) και πάνω από 1.300 τραυματίες από πυροβόλα όπλα. Οι καταγγελίες για βασανιστήρια είναι περισσότερες από 100 και άλλες καμιά εικοσαριά για σεξουαλική βία από την αστυνομία. Σύμφωνα με τις επίσημες αναφορές, υπάρχουν 23 νεκροί και περισσότεροι από 140 άνθρωποι με κάποιο τραυματισμό στα μάτια. 26 από αυτούς έχασαν την όραση από το ένα μάτι. (Όταν διάβασα σε ένα κείμενο λογοκριμένο από τη Le

Monde ότι στη Γαλλία η αστυνομία στοχεύει και τραυματίζει στα μάτια, έμεινα κατάπληκτος συνειδητοποιώντας ότι χρησιμοποιούν κοινές τεχνικές καταστολής).

Λίγες μόλις ώρες είχαν περάσει από την εξέγερση —λίγες ώρες που κόστισαν πολύ ακριβά στους μεγαλοκαπιταλιστές, αν και δεν συγκρίνονται οι απώλειές τους με το μέγεθος των δικών τους ληστειών— και το κράτος κήρυξε «καθεστώς έκτακτης ανάγκης», που του επέτρεψε να επιβάλλει απαγορεύσεις κυκλοφορίας και να βγάλει το στρατό στους δρόμους για να καταστέλλει μαζί με την αστυνομία. Έχει περάσει μια εβδομάδα που επιβλήθηκε το «καθεστώς έκτακτης ανάγκης», αλλά η καταστολή δεν μειώθηκε. Η αστυνομία συνεχίζει να κάνει χρήση όπλων στις διαδηλώσεις (αυτό εφαρμόστηκε μόνο σε αυτές τις διαδηλώσεις) και μαζικές και επιλεκτικές συλλήψεις.

Από όλους τους πολιτικούς χώρους και από την τηλεόραση μας λένε ότι ότι μπορούμε να διαδηλώνουμε «εφόσον το κάνουμε ειρηνικά». (Μερικοί καλοί πολίτες οικειοποιήθηκαν τα κίτρινα γιλέκα που χρησιμοποιήθηκαν στις γαλλικές διαδηλώσεις, τα φόρεσαν ώστε να φαίνεται ότι είναι σύμμαχοι της αστυνομίας, και χρησιμοποιούν τις δικές τους τεχνικές για την τήρηση της τάξης). Αλλά ακόμα και όταν οι άνθρωποι διαδηλώνουν με πιο ειρηνικούς και καλλιτεχνικούς τρόπους, η αστυνομία καταστέλλει με βία. Φοβούνται ότι περνάμε πολύ χρόνο μαζί...

Το κράτος έχει τα χέρια του γεμάτα αίμα και μας λέει ότι το κάνει για να διατηρήσει την ειρήνη. Πολύ λίγοι το πιστεύουν και, παρά την τρομερή βία που χρησιμοποιεί, κανείς δεν το φοβάται. Και πράγματι έχουν πολλαπλασιαστεί οι πυρήνες που εφαρμόζουν με εκτεταμένο τρόπο αμυντική βία και αυτοάμυνα ενάντια στις «δυνάμεις της τάξης» στις διαδηλώσεις.

Είναι που οι περισσότεροι από εμάς νιώθουμε ότι δεν έχουμε τίποτα να χάσουμε. Παντού βλέπουμε ότι δεν υπάρχει μέλλον σε αυτή την κοινωνία. Από τη μια πλευρά η τηλεόραση δεν σταματά να μας κατακλύζει με ειδήσεις για την περιβαλλοντική καταστροφή που μετά προσπαθεί να μας κάνει να τις ξεχάσουμε με διαφημίσεις προϊόντων που δεν μπορούμε να αγοράσουμε. Από την άλλη πλευρά, βλέπουμε ότι το να είσαι ηλικιωμένος σε αυτή τη Χιλή είναι μια κόλαση. Οι άνθρωποι δουλεύουν σε όλη τους τη ζωή για να πάρουν μια πενιχρή σύνταξη. Στην πραγματικότητα, οι ηλικιωμένοι είναι αναγκασμένοι να συνεχίζουν να εργάζονται μέχρι να πεθάνουν, και δεν υπερβάλλω. Πριν από 5 χρόνια έγινε είδηση η περίπτωση ενός κηπουρού που εργαζόταν μπροστά στο Palacio de La Moneda (Προεδρικό Μέγαρο) και πέθανε καθισμένος σε ένα παγκάκι στην ίδια πλατεία που είχε περάσει τα

τελευταία χρόνια της ζωής του καθαρίζοντας. Ήταν 80 χρονών.

Υπάρχουν κάποιοι που θέλουν να κατευθύνουν αυτή την έκρηξη στην ψήφιση ενός νέου συντάγματος. Αυτό που έχουμε έρχεται από την εποχή του Πινοσέτ και νομιμοποιεί τη λεηλασία. Το αίτημα για μια καταστατική συνέλευση που θα γράψει το νέο σύνταγμα είναι κάτι που ακούγεται όλο και περισσότερο σε συγκεκριμένες ομάδες. Μερικές φορές τρέμω μήπως αυτό καταλήξει να καταστρέψει όλη τη δυναμική του κινήματος. Αλλά, από την άλλη πλευρά, σκέφτομαι ότι ένα τέτοιο σύνταγμα, αν ανταποκρινόταν πραγματικά στα πολλαπλά αιτήματα του λαού, θα σήμαινε μια τέτοια αλλαγή της τάξης πραγμάτων που θα μιλάγαμε για μια άλλη Χιλή, όπου ίσως το ίδιο το σύνταγμα να μην χρειαζόταν πια να υπάρχει: αυτή η εξέγερση αμφισβητεί ενστικτωδώς τα θεμέλια της καπιταλιστικής κοινωνικής δομής.

Αυτή η στιγμή μοιάζει να είναι η μόνη γόνιμη γη. Αυτές τις μέρες όλα μοιάζουν εφικτά. Έχουν ξεφυτρώσει πολλές αυτόκλητες συνελεύσεις στις γειτονίες. Σε ορισμένες πόλεις που υποφέρουν από τη μόλυνση των εξορυκτικών εταιρειών, οι άνθρωποι συγκρούονται με τις μεγάλες εταιρίες και έχουν σταματήσει τα έργα τους. Είναι πολύ συναρπαστικό να βλέπει κανείς να ανθίζει αυτή η αυθόρμητη οργάνωση.

Οι διαδηλώσεις εξακολουθούν να είναι μαζικές και μοιάζουν με γιορτή. Οι άνθρωποι φαίνονται πιο ευχαριστημένοι στους κατειλημμένους δρόμους, χορεύουν, τραγουδούν, μοιράζονται ιδέες, φαγητό, χαμόγελα. Κανείς δεν ξέρει πώς θα συνεχιστεί αυτό. Προς το παρόν, απολαμβάνουμε ότι έχουμε συναντηθεί και στοιχηματίζουμε στη δύναμη του να βλέπει και να νιώθει ο ένας τον άλλο.

Τι λείπει, τι χρειάζεται για να σπρώξουμε στην καταστροφή αυτό το καθεστώς που φαίνεται να γκρεμίζεται από μόνο του χωρίς τη δική μας παρέμβαση; Είναι μόνο το να ζούμε τις ζωές μας κόντρα στις επιταγές του κεφαλαίου; Να μην προσπαθήσουμε να ανατρέψουμε συνολικά το σύστημα αλλά να αφοσιωθούμε στην οικοδόμηση, ανάμεσα σε αυτά τα ερείπια, της δικής μας οργάνωσης, εδώ και τώρα, με όλα τα όρια αλλά και τις δυνατότητες των περιστάσεων;